

tilbage, det gavner kun at se fremad, og jeg vil da gerne her benytte Lejligheden til at takke *alle* Partier her i Salen, fordi de saa redebont har været med til at yde de Danske, der er blevet tilbage Syd for Grænsen, Støtte paa de kulturelle Omraader, paa Skolens, Kirkens og Biblioteks-væsenets Omraade. Jeg vil i Særdeleshed takke den højtærede Statsminister for den varme Forstaaelse og Interesse, han steds i Ord og Gerning har vist for denne Sag. Ved Venstres Amtsorganisationers Delegeretmøde i Aalborg den 5. Februar holdt Statsministeren et længere Foredrag, hvori han ogsaa kom ind paa dette Spørgsmaal. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse det Afsnit af Statsministerens Tale, som handlede om dette Forhold: „Kortsynede Mennesker har ment“, udtalte den højtærede Statsminister ved denne Lejlighed, „at naar vi blot trak Grænsen dér, hvor den blev trukket, vilde Tyskerne respektere den, men det har vist sig at være en stor Vildfarelse. Striden og Brydningen dernede er da ogsaa saa gamle som Historien. Her gælder det nu for os om at lære af Historien, at med Vold og Undertrykkelse, som Preusserne har forsøgt, naaar man ikke frem. De naaede kun at fæstne Danskheden. Vi har skabt lige Frihed og Ret for alle i de indlemmede Lande, i Skole, Kirke og Stat. Det er paa den Maade, vi haaber at vinde tilbage de Folk af gammel dansk Stamme, der efterhaanden er gledet over i Tyskheden. Vi glemmer ikke Løfterne paa Dybbøl. Forposterne skal ikke blive glemt. Det er ikke alene vor Pligt, men det bør være vor kæreste og naturligste Pligt at støtte dem i deres Kamp for Bevarelse af Danskheden“. Jeg kan give disse Ord af den højtærede Statsminister min fulde Tilslutning og vil slutte med „at takke den højtærede Statsminister, fordi han steds i Ord og Gerning har vist en stærk og varm Forstaaelse af den Betydning, Løsningen af den her omhandlede Opgave har for vor nationale og folkelige Fremtid.

Hans Nielsen: Den stille, idylliske Tilstand, der hersker her i Rigsdagen i Dag, dækker ikke rigtigt over den politiske Situation her i Danmark. Efter min Formening tyder nemlig mange Ting paa, at vi gaar en urolig Fremtid i Møde, og efter min ringe Mening bærer den høje Regering sin store Del af Skylden herfor. Denne Finanslovdebat var ventet med stor Interesse og Spænding i Befolkningen;

derom er der ingen Tvivl, der er fremkommet mange Tegn derpaa. Men denne Debat synes at skulle blive en Skuffelse. Forhandlingerne har nu været i mange Dage, men den høje Regering sidder stadig tavs. Adskillige af den højtærede Regerings Tilhængere har haft Ordet, og de har kun fremsat de samme Talemaader, som vi har hørt den ganske Sommer, og som slet ingenting betyder, men snarere bidraget til at forværre den politiske Situation. Ogsaa de, der har næret nogen Tro til, at det konservative Folkeparti vilde bidrage til at skabe klare Tilstande, er blevet skuffet i høj Grad ved det Optrin, der fandt Sted for et Par Dage siden. Det maa staa klart for alle, at af det konservative Folkeparti kan man ikke vente noget virkeligt Bidrag til Løsningen af hele den økonomiske Krise. Jeg sigter her særlig til den Ordstrid, der fandt Sted mellem det ærede Medlem Hr. Korsgaard og det ærede Medlem Hr. Ulrich. Den sidste betegnede det ærede Medlem Hr. Korsgaards forstandige Udtalelser som Fantasier eller Fantasterier — jeg ved ikke, hvilket Udtryk der blev benyttet, men det er ogsaa uden stor Betydning. Det er en Tale, der fortæller os tilstrækkelig tydeligt, at der ikke er meget at vente af det konservative Folkeparti. Jeg vil meget beklage, at vi saaledes fremdeles uden Ror synes at drive frem imod en Katastrofe, hvis Omfang ingen af os er i Stand til at overskue, og at den høje Regering stadig sidder som tilsyneladende ligegyldig Tilskuere til det, der foregaar. Jeg forsikrer den højtærede Regering om, at det er den bitre Alvor for mange, mange Tusinde Mennesker her i Landet, saaledes som Forholdene har udviklet sig. De ca. 60 000 arbejdsløse, vi har haft i mange Maaneder, befinder sig i en Tilstand, som kan fremkalde meget farlige Følger. En hel Del af dem har hidtil haft lidt at staa imod med, som man siger, men det smuldrer væk efterhaanden, og de Understøttelser, de faar, er ganske utilstrækkelige til at leve for. Følgen er, at der rundt omkring i disse mange, mange Tusinde Hjem gror meget bitre Følelser frem mod de Folk, der nu har Magten og Ansvar for Landet, og jeg kan heller ikke se andet, end at der hos vor Industri og vort Haandværk, som har ligget paa Pinebænken nu i mange, mange Maaneder og ventet paa, at denne Regering skulde sige et forløsende Ord, efterhaanden gror bitre Følelser frem mod de nuværende